

Forfatter: Holberg, Ludvig

Titel: Udrag fra HENRICH OG PERNILLE

Citation: Holberg, Ludvig: "Værker i tolv bind 3-7: Komедier", i Holberg, Ludvig: *Værker i tolv bind 3-7: Komедier*, udg. af F. J. Billeskov Jansen , Rosenkilde og Bagger, 1969-1971, s. 205. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-holb05val-shoot-idm140203108691264/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i tolv bind 3-7: Komедier

ACTUS I

SCEN. 1.

HENRICH som Cavalier. Ha ha ha ha ha ha! Det gaaer rigtig an. Hun er fast. Hvad kand dog ikke de lumpne Klæer gjøre? Jeg har, min Troe, ikke haft andet Øjemerke end at harcelere lidt med min Herres Klæer og Equipage, og aldrig tænkt at gjøre min Lykke derved. Det gaaer mig ligesom Kullebrænderen, der iførte sig i en Doctor-Kiøle for at lade sig hilse af Folk, og blev virkelig Doctor ved samme Narrerie. Jeg blir virkelig Hanreder; Thi den gode Jomfrue er coqvete som en ævig Ulykke. Men hvad vil det siige? Jeg avancerer dog, nemlig fra en Slyngel til en fornemme Hanreder. Det meeste bestaaer derudi, at jeg kand holde gode Minder, og intet af det gamle Lakei-Væsen stikker frem, som kand røbe mig. I gaar havde jeg nær begaaet en forbandet Forseelse: Da jeg gav de fremmede Folk, som jeg har antaget for min Herre, Ordre at spænde for Vognen, kom jeg ikke ihu, jeg var Herre, men vilde staae bag paa Vognen, hvorudover Kudsken begyndte at smile og sagde: Hvor vil deres Velbaarnhed hen? Jeg blev skamfuld og begyndte at henge med Hovedet som et Æsel, men reedede mig dog derfra i det jeg lod som jeg saae en Skavank paa Himmelen af Vognen. Jeg var paa et Assemblee i Gaar, allene for at lære nogle fornemme Grimacer. Jeg saae der iblant andet en Junker, som nyelig var kommen fra Frankerig, ham udcopierede jeg meget nøye, undtagen at jeg ikke vil snakke igiennem Næsen, hvortil han havde sine a parte Raisons, thi han var kommen gandske nyelig fra Paris. For Resten

HENRICH OG PERNILLE

stjal jeg ham all hans anden Artighed fra, som for Exempel:

Tar sit Uhrværk op, og fløiter, gjør Coupeer med Fødderne, og synger, tar Speylen af Lommen og accomoderer sin Peruque.

Jeg er fornøyet med mig selv. Jeg er forlicbt i mig selv. Frøikenen har pardieu Raison.

SCEN. 2.

Arv. Henrich.

ARV. Hvad Fanden mon det er for en Karl? han er ikke rigtig i Hovedet.

HENRICH. Hvad Pokker er dette? Det er min Troe Arv, som kommer fra min Herre paa Landet.

ARV. Om Folk bar sig saadan ad hos os paa Landet, dømt Birke-Dommeren dem virkelig til at være gall, indtil de blev frikiendt af en anden Ret udi Kiøbsteden, hvor saadant er brugeligt.

HENRICH. Jeg maa aabenbare mig for ham, men narre ham lidt først. Hør, hvo er som taler der?

ARV. Det er mig.

HENRICH. Hvilken mig? hvad er det for Svar?

ARV. Det er mig, Arv.

HENRICH. Du maa være en Slyngel. Det kand jeg høre af dit Navn. Diable m'emporte, partout dans la France comment vous portez vous. Hør hvad jeg skulde siige: Carnaille! forstaaer du Fransk?

ARV. Ney jeg gjør ikke.

HENRICH. Italiensk?

ARV. Ikke heller.

HENRICH. Spansk?

ARV. Ney.

HENRICH. Saa est du jo værre end et u-mælende Beest.

ARV. Ney jeg forstaaer intet deraf min ærlig Herre.

HENRICH. Ærlig Herre? Hvem tager du mig an for, Slyngel? Jeg er ikke ærlig, jeg er velbaarn. Naar du